

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberéé”

XXII. (LXXII) 52. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. DECEMBER 24.

LACZKOVSKI JÁNOS:

„Krisztus Urunknak áldott születésén”

Karácsony, a Krisztus emberré születésének ünnepe. Immánuel: Velünk az Isten! A betlehemi jászolban fekvő gyermekben teszi az Isten nyilvánvalóvá, irántunk való szeretetének jelét és mértékét. Atyai szeretete által, megszületett Fiában ilyen közel jött hozzánk az Isten, hogy minket is közelebb vonhasson önmagához. Mennyei Atyánknak ebben a hozzánk lehajló atyai ölelésében egymáshoz is közelebb kell kerülnünk. Úgy érzem, hogy ez lehet a magyarázata annak, miért lett a karácsony a családi kör legmeghitebb ünnepe. Ezért kelnek útra sokan nagy távolságokból is, hogy az ünnepe (a szentestén) együtt lehessen a család. Otthon áldottabb és melegebb az ünnepség. Forróbb a szeretet szívverése. Jobb ízű az ünnepi étel is a család asztalán.

Isten gyermekei számára a karácsony nem lehet csupán a családi kör ünnepe. A hívők karácsonyi ünneplésében az egy lelki családba tartozás tényének is valószínűsége van. Az Isten dicsőítését és az Istennek való szolgálatot nem a lelki kis-korúság, hanem az érett férfisággal kell megélnünk. Isten az idők teljességében küldte el Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk (Gal 4:4-5).

Az Úr Jézus bennünk való megszületése által mondhatjuk: „Abbá Atyám”. Karácsony Isten gyermekei számára a szeretet, az öröm és a békeség ünnepe.

Tegye Isten Szentlelke, az emlékezés alkalmává a karácsony ünnepét.

Csodálatos az a képességünk, hogy ismeret-képeket, tudattartalmakat meg tudunk őrizni emlékezetünkben és azokat fel is tudjuk idézni. Előfordul azonban az is, hogy emlékeztetésre van szükség ahhoz, hogy a tudatvilágunkban elraktározott ismeretek, igazságok és élmények felszínre kerüljenek. A hívő szülőknél és a nagyszülőknél, nem a gyermekkori emlékeiket, ünnepi szokásaikat, hagyományokat kell felidézni az emlékezés által. Gyermekeink számára ismertté kell tenni a Szentírás szerint az Úr Jézus születésének történetét. Fel kell idéznünk az Istennek azon ígéreteit, amelyeket a próféták által tett az Ószövetségben. Lelki vonatkozásban tartalmazza és áldottá teszi Isten népének karácsonyi ünneplését, ha a Szentlelke segítségével foglalkozunk azzal a kérdéssel, hogy miért volt szükség arra, hogy Krisztus, aki az Istennel volt egyenlő, megüressen önmagát és hozzánk hasonló emberre legyen, a szűztől való születés által. Kérjük a Szentlelke segítségét ahhoz, hogy megérthessük az Isten irántunk való szeretetének titkát és nagyságát: „Miért szeret engem úgy!”

Legyen bennünk készség az Isten karácsonyi ajándékának elfogadására

A Szentírás arra figyelmeztet minket, hogy nekünk semmink sincsen amit nem Istentől kaptunk. Isten ajándéka az életünk, és minden jó, tökéletes adomány Ötől származik.

Péter apostol szerint: az Ő isteni ereje — a Jézus Krisztusban — megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való (2 Pét 1:2-3).

Istennek az ember üdvösségére vonatkozó minden ígérete a Jézus Krisztusban teljesedett be. Ezek az ígérek csak úgy válhatnak valóssá az ember számára, ha Krisztust hit által befogadjuk a szívünkbe. Ítéletes tényként hangzik az Úr Jézus születésének történetében az a kijelentés, hogy a várandós Szűz számára nem volt hely a vendégfogadó háznál. Ez az ítélet abban a fájdalmas tényben tetőzik, hogy azt, aki Isten követeként és az Isten kegyelmét hozva jött az övé közé, az övéi nem fogadták be (Ján 1:11). Az isteni kegyelem világosságának visszautasítása azt jelentette, hogy az „övéi” a bűn sötétségében maradtak. Nem ismerhették fel az Isten dicsőségét, amely benne ragyogott az üdvözítő kegyelemben, amelyet ők visszautasítottak. Viszont, akik befogadták őt és hittek Benne, azok abban a kiváltságban, hatalomban részesültek, hogy Isten fiaivá legyenek (Ján 1:12).

Csak úgy lehet a keresztyének karácsonyi ünneplése Isten nevét dicsőítő boldog és örvendő ünnepség, ha a hittel kitárjuk szívünket Jézus Krisztus előtt, hogy valóssá váljon bennünk való megszületése és bennünk való élete. Hálásak lehetünk földi életünk tiszta örömeiért, egészségünkért, családi vagy közösségi életünk békeségéért és minden javunkért. De valóban az Istennek való kegyelmünk és boldogságunkat teljessé, ha el tudjuk mondani Pál apostol szavaival: „Istennek legyen hála kimondhatatlan ajándékáért” (2Kor 9:15).

Töltsük be küldetésünket az egyetemes megbékélés munkálásában is

Az Isten kegyelmét, szeretetét és e lakott földön élő emberiség iránti jóakarát, az Ő népének kell belevinni a gyakorlati életbe, s az világossággá. Az ember szerzetének parancsának megvalósítása nagyban hozzájárul ahhoz, hogy jobb, igazságosabb és békeségesebb legyen az emberiség együttállása a földön. A karácsonyi evangélium lényege: Isten szereti az embert. Erről tanúskodik az a nagy áldozat is, amelyet hozott egyszülött fiának értünk adásával. Isten azt akarja, hogy ezen a földön, amelyet Ő teremtett az emberiség lakhelyéül, béke és igazságosság honoljon. Akkor értelmezzük jól mennyei Atyánk karácsonyi tettének lényegét, ha az embernek az Istennel való megbékélés lehetőségét, valamint a világ békéjét nemcsak ajándéknak, hanem feladatnak is tekintjük. Isten kijelentett akaratát nem elég ismerni, komoly feladatunknak kell tekintenünk azt, hogy valóság legyen ezen a világon az Isten békeakarata. A szeretetnek, a békeségnek és igazságnak Ura (Istene) nem gyönyörködhet a gyűlölködésben, az erőszakban, az elnyomásban és nélkülözésben. Nem gyönyörködhet a háborúk okozta rombolásokban, mérhetetlen pusztításokban és szenvedésekben. Főképpen nem lel gyönyörűségét abban, amikor gyilkos fegyverek oltják ki, az Ő ajándékát, az emberi életet.

Igaz az a megállapítás, hogy a keresztyénség bizonyágtételében a szavak veszítettek értékükből. Ez azonban nem vonatkozik az Egy Örök Istennek sem a törvényében, sem az Evangéliumában nyilvánított akaratára. Mint Isten nem úgy munkálhatjuk az Ő dicsőségét, e földi élet békéjét, valamint az emberek iránti jóakarát, ha komolyan vesszük küldetésünket és élő hittel, fáradhatatlan aktivitással veszünk részt akaratának teljesítésében.

Amikor elcsendesedik a munka zaja, és ránk köszönt a karácsony ünnepe, ki-gyúlnak az otthonokban a karácsonyfák fényei. Boldog, meghitt csendességben letelepszik a család az ünnepi asztal mellé, teljen meg a szívünk hálával, mert a hála a legmélyebb és legszentebb hódolat az Isten iránt. Ugyanez az érzés töltse be a hívők szívét az Isten házában való ünneplésben is. Örvendezünk boldog hálaadás-sal afelett, hogy Krisztus az Atya küldötteként, szíve szeretetéből készítette hozta le hozzánk Isten bűnbocsátó kegyelmét és az üdvösség boldog reményességét.

Legyen közös imádságunk: „Ó Krisztusunk hadd járja át / Békéd e széles földet, / Hadd munkáljuk egymás javát, / Amit tanultunk Tőled, / Hogy tündöklőn végtelen, / Szent országlásod mindenben, / Ó, adj hát békeséget!”

„Fia által szólt hozzánk...”

Zsidókhöz írt levél 1:2

Hajlamosak vagyunk úgy érteni ezt az ígét, hogy utoljára szólt nekünk Fia által. Pedig nem erről van szó. Annak ellenére sem, hogy szép prédikációkat lehet mondani Isten hozzánk intézett utolsó szaváról, a földre érkező Krisztusról. Gondolatilag kapcsolódik e témához a szőlősgazda példázatából az a mondat, miszerint „utoljára elküldte a saját fiát” (Mt. 21:37). Jézus lehet Isten utolsó „prófétái szava” (a próféta-ság klasszikus értelmében), ahogy a fönt jelölt ige is látja: „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk...”. Jézus megjelenése egy bizonyos üdvörtörténeti korszak lezárását jelenti, s ebben a korban Ő Isten utolsó szava, de ugyanakkor a testetöltés egy új korszak kezdete is, s ennek a kornak Jézus az első szava. A kor az utolsó! „Ezekben a végső időkben” Isten egészen egyedülállóan szólal meg. A korábbi szó, az Ige embertestet ölt. Nemcsak hallunk arról, hogy van egy távoli ország, nemcsak fülünkkel érzékeljük a prófétái szót, hanem láthatjuk a megérkezett királyt, hallhatjuk saját szavait, tapasztalhatjuk hatalmát, és annak ellenére, hogy nincsenek királyi jelvényei, tudhatjuk, hogy Ő a minden-ség Ura.

Krisztus születésével kezdetét veszi az utolsó idő. Ennek a korszaknak valóban Krisztus a középpontja, de az inkarnáció, a testbe öltözés Krisztus életteljes „beszédének” csak az első mondata. Azonban mint ilyen is, meghatá-

rozó jelentőségű az Úr Jézus egész földi életét tekintve.

Vannak, akik féltik az Istenember istenségét amiatt, hogy teljes ember lett. Jézus áldozata éppen azért egyedülállóan értékes, mert nem színjáték. Ő értünk valószínűságon kicsinnyé lett, a lehető legkisebbé, mindenki szolgájává. Sőt az ember gyilkos örületének áldozatává. Ha földi életében anélkül nyúlhatott volna letett hatalmához, hogy elveszítse az emberiség megváltása érdekében vállalt küldetését, lehet, hogy megteszi. De nem tette meg, mert a megváltás csak ezen az egyetlen úton, az Istenember áldozatos élete és halála árán volt realizálható.

Végső idő, végső lehetőség. Isten végső próbálkozása az önfeláldozó Fiú által az ember megmentésére.

Napjainkban Jézus testileg nincs velünk. Az inkarnáció, a testetöltés egy mondatos prédikációja azóta egy teljes Újszövetségig duzzadt. Szól az Úr hozzánk az Igéből, apostolai által, beszél velünk imádságainkban, fölhasználja értelmünket, szívünket, lelkiismeretünket üzenetei elhelyezésére. Újabb és újabb feladatokat ad. Azóta küldte el a Szentlelket, hogy Őt képviselje és mindig közelünkben legyen mint Pártfogó, Segítő, Vigasztaló.

Szól az Úr. Vajon meghallottad-e már hangját? Vajon fölismerted-e az üzenet fontosságát, és elindultál-e felé, hogy aztán elküldjön téged is — mint az apostolokat —, a szó az Ige továbbítására?

Ifj. Almási Mihály

Lapunk minden olvasójának
áldásokban gazdag
karácsonyi ünneplést kíván

a Szerkesztőség